Перекладач: К. Шахова

Великий муж дивився у вікно,
для неї ж цілий світ кінчався краєм
його простої грецької туніки,
що складками скидалася на море,
раптово скам'яніле.
Він же
дивився у вікно і зір його тепер
такий далекий був, що губи
застигли наче мушля, де на дні
ховається гудіння, й виднокруг в бокалі
був нерухомий.
А її кохання
це тільки риба — може навіть здатна
поплисти морем кораблю услід
і розсікати, хвилі тілом гнучко,
і навіть може обігнати його, —
однак в думках він вже ступив на берег.
І море обернулось морем сліз.
Та, як відомо, саме в мить зневіри
здіймається та дме погожий вітер.
І славний муж
покинув Карфаген.
Вона стояла
перед багаттям, що його вояки
під мурами міськими розпалили,
і бачила, як в мареві багаття,
що тріпотить між полум'ям і димом,
безгучно розпадався Карфаген
Задовго до Катонова пророцтва.